

Тудорка.

До сега добръ върви. Като не знаяхъ какъ върви работата тукъ и време ли е да ги оставя, азъ ги склонихъ да идеме на разходка.

Исакъ.

Много добръ, Тудорке, много добръ! Гледай само по-далечъ отъ палатътъ: въ тѣйзи часове Петъръ и Мария не трѣба да се навъртватъ тукъ. И знаешъ ли какво оште! (приближава до нея, поузъртва се и до ухото ѝ снижено) Симу трѣба да се премахне.

Тудорка (подръшва се назадъ).

Нимà трѣба?

Исакъ.

Безъ друго! Ако туй не стане, — всичко е изгубено.

Тудорка (помислюва).

Добръ, тате.

Исакъ.

И колкото може по-скоро.

Тудорка.

Добръ, добръ... Да вървижъ, кога е така.

Исакъ.

То ште трѣба и Милка, ама той оште е потребенъ на насъ. Само, хубаво гледай, чедо мое: не изпуштай ништо и предъ ништо не се спирай, защото, ако чакаме отъ тѣзи Българановци ништо хубаво за насъ, — била ни работата намъ.

(Утиватъ си: Тудорка на една страна, Исакъ на друга).